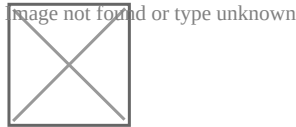

Ιερομόναχος Ελπίδιος Νεοσκητιώτης (1913 - 18 Νοεμβρίου 1983)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Ιερομόναχος Ελπίδιος Νεοσκητιώτης ο Κύπριος

Ιερομόναχος Ελπίδιος Νεοσκητιώτης ο Κύπριος

Γεννήθηκε στη Λευκωσία της Κύπρου ο κατά κόσμον Αλέξανδρος Χασάπης από λίαν ευσεβείς γονείς. Ήταν αδελφός δίδυμος του οσίου νέου ιερομάρτυρος Φιλουμένου του Ιεροσολυμίτου (+1979). Από παιδί μαζί με τον αδελφό του αγάπησαν ένθερμα την αγιοπατερική μελέτη. Ήξερε όλους τους ψαλμούς απ' έξω. Ο βίος του οσίου Ιωάννου του Καλυβίτη τους συγκίνησε και τους ενθουσίασε τόσο, που μόλις 14 ετών, τους οδήγησε στη μονή Σταυροβουνίου. Επί μία εξαετία οι νεαροί ζηλωτές αγωνίσθηκαν υπερθαύμαστα έχοντας εκεί εξαιρετικά ασκητικά παραδείγματα. Κατόπιν αναχώρησαν για τα Ιεροσόλυμα.

Εκεί ενετάχθησαν στην Αγιοταφίτικη Αδελφότητα ως φύλακες των πανιέρων προσκυνημάτων. Το 1937 ο Ελπίδιος χειροτονήθηκε διάκο-νος και το 1940 πρεσβύτερος. Επί μία πενταετία διακόνησε και το Πατριαρχείο Αλεξανδρείας. Εργάσθηκε αποδοτικά στην Αγγλία, τη Ρω-σία, την Κύπρο, ως ιεροκήρυκας Πάφου και ηγούμενος Μαχαιρά και την Αθήνα. Παρά τις πολλές μετακινήσεις του παρέμεινε αυστηρός μο-ναχός με τις καθημερινές ιερές ακολουθίες του και τον κανόνα του, ο ένθερμος εραστής της άνω φιλοσοφίας. Μεγαλόσχημος μοναχός εκάρη το 1969.

Την τελευταία επταετία του βίου του τη διήλθε, κατά τον παντοτεινό διακαή του πόθο, στην Καλύβη του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου της Νέας Σκήτης. Εδώ δόθηκε όλος στην προσευχή. Όλη του η ημέρα ήταν αφιερωμένη στον Θεό. Εκτός των καθημερινών τακτικών ιερών ακολουθιών στο ναΐσκο της Θεομήτορος έψαλλε παρακλήσεις, ανεγίνωσκε ευχές, έκανε ατελείωτα κομποσχοίνια. Στην Παναγία είχε ιδιαίτερα μεγάλη ευλάβεια. Αυτή τον θεράπευσε, τον έφερε στο Πε-ριβόλι της, στη σκήτη της και στην Καλύβη της. Το υπό των Εβραίων μαρτύριο του αδελφού του στα Ιεροσόλυμα κατά θαυμαστό τρόπο το βίωνε στην αθωνική του Καλύβη ως να ήτο παρών. Η προσευχή του θαυματουργούσε. Ευλογούσε το τραπέζι φτωχών και αυξανόταν.

Ευλογούσε ασθενείς και θεραπεύονταν και δεν χρειάζονταν να εγχειρισθούν. Τα πνευματικοπαίδια του τον έβλεπαν να λειτουργεί και να μην πατά στη γη και να είναι λουσμένος σε υπερουράνιο φως. Έκρυβε συστηματικά την αρετή του. Είχε αληθινή ταπείνωση. Είχε άμεμπτη ζωή. Είχε μακάριο τέλος. Υπόμεινε αγόγγυστα και καρτερι-κά τον σταυρό της ασθενείας του. Ένα χρόνο πριν την τελείωσή του τον επισκέφθηκα και μόνο αγαθούς λόγους είχε να πει για όλους, τον Γέροντα Ευστάθιο (+1981), τον αδελφό του Φιλούμενο, τα 12 αδέλφια του, τους Νεοσκητιώτες, τους Σταυροβουνιώτες, τους Ιεροσολυμίτες. Φεύγοντας μου είπε: «Χαίρομαι, ευχαριστώ και δοξάζω τον Θεό που βρίσκομαι στη δύση της ζωής μου στην ωραία αυτή σκήτη του Αγίου Όρους». Το «λάθε βιώσας», που έλεγε για άλλους, ήταν συνεχές βίωμά του.

Ο νυν μητροπολίτης Λεμεσού Αθανάσιος λέγει περί αυτού: «Στο σκή-νωμά του είδαμε πραγματικά ότι στο πρόσωπό του υπήρχε η έκφραση ενός ανθρώπου, που νίκησε σ' ένα μεγάλο αγώνα. Ήταν τόσο έντονες η χαρά κι η ικανοποίηση, που δεν έμεινε καμιά αμφιβολία σ' όσους τον είδαμε νεκρό ότι πέτυχε τον αγιασμό και πήρε τον άφθαρτο στέφανο που επαγγέλλεται ο Θεός σε όλους όσους τον ακολουθούν μέχρι θανάτου. Σ' όλους τους πατέρες στη Νέα Σκήτη ο Γέρων Ελπίδιος άφησε την πεποίθηση ενός αγίου, διότι πράγματι όλη του η ζωή ήταν ζωή ενός αγίου μοναχού, ενός ανθρώπου που ασχολείται μόνο με την προσευχή, ενός ανθρώπου που περιφρόνησε τα πάντα για τον Χριστό, πέριξ του οποίου εκινείτο όλος ο βίος του».

Εκοιμήθη στο νοσοκομείο «Ερυθρός Σταυρός» Αθηνών, όπου παλαιότερα είχε υπηρετήσει, στις 18.11.1983. Έως της τελευταίας αναπνοής του προσευχόταν, λέγοντας την ευχή του Ιησού. Το σκήνος του με-ταφέρθηκε κι ετάφη στην ιερά μονή Παναγίας Φανερωμένης-Μπάλας Αττικής, όπου επί έτη ήταν Πνευματικός των εκεί μοναζουσών.

Πηγες - Βιβλιογραφία

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Αγίου Παύλου. Μωυσέως Αγιορείτου μοναχού, Εκδημίες Αγιορειτών, Πρωτάτον 8/1984, σ. 9. Ελπιδίου Νεοσκητιώτου ιερομ., «Λάθε βιώσας...» Πρωτάτον 18/1989, σσ. 134-136. Κλείτου Ιωαννίδη, 10 Κύπριοι «Άγιοι Γέροντες του εικοστού αιώνα», Λευκωσία 1997, σσ. 79-94. Ιωσήφ Βατοπαιδινού μοναχού, Οσίων Μορφών Αναμνήσεις, Άγιον Όρος 2003, σσ. 137-145.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνα Τόμος Β΄ - 1956-1983, σελ. 1083-1086 Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.